

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 795 ²	Κυριακὴ Ζ' Ματθαίου (Ματθ. 9,27-35) 27 Ἰουλίου 2014 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ δύναμι τῆς προσευχῆς

«Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυῖδ...» (Ματθ. 9,27)

Ζοῦμε, ἀγαπητοί μου, σὲ μιὰ ἐποχὴ ἀπιστίας καὶ ἀθείας. Οἱ περισσότεροί μπορῶ νὰ πῶ δὲν πιστεύουν. Μέσα στοὺς ἑκατὸ ἀνθρώπους, ζήτημα σήμερα ἂν ἕνας πιστεῦῃ εἰλικρινὰ στὸ Θεό. Οἱ ἄλλοι εἶνε ἀδιάφοροι, ἀπιστοὶ καὶ ἄθεοι.

Μοῦ ἔλεγε ἕνας παπᾶς μὲ δάκρυα, ὅτι εἶνε σαράντα χρόνια σ' ἕνα χωριὸ μὲ πεντακόσες ψυχές. Καλὸς παπᾶς, δὲν ἔδωσε ποτέ ἀφορμὴ σκανδάλου. Χτυπᾷ τὴν καμπάνα κάθε Κυριακῇ, τοὺς προσκαλεῖ, πηγαίνει στὰ σπίτια τους. Καὶ ὅμως, ἂν πᾶς στὴν ἐκκλησιά, δὲν βρίσκεις παραπάνω ἀπὸ πέντε ἄντρες καὶ δέκα γυναῖκες· καὶ πολλὲς φορὲς τὸ καλοκαίρι δὲν ὑπάρχει οὔτε παιδὶ νὰ κρατήσῃ λαμπάδα. Ποῦ εἶνε; **Δὲν ἐκκλησιάζονται.**

Καὶ αὐτό, κατ' ἀναλογίαν, γίνεται σχεδὸν παντοῦ. Κι ὅταν ὁ παπᾶς τοὺς λέει, Γιατί δὲν ἔρχεστε στὴν ἐκκλησιά; ἀπαντοῦν· **Τί νὰ κάνω στὴν ἐκκλησιά;... Πηγαίνει στὸ καφφενεῖο, πηγαίνει στὴν ταβέρνα, πηγαίνει στὰ γήπεδα, πηγαίνει ἐκδρομές, πηγαίνει παντοῦ, ἀλλὰ πόδια νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησιά δὲν ἔχει. Καὶ μὲ αὐθάδεια λέει, Τί νὰ κάνω στὴν ἐκκλησιά;...**

Ἄν ὑπάρχη ὅμως ἕνα μέρος ποὺ εἶνε πιὸ ἀναγκαῖο ἀπὸ ὅλα νὰ πάῃ κανεὶς, αὐτὸ εἶνε **ὁ ναὸς τοῦ Ὑψίστου.** Ἐδῶ μέσα θὰ ῥθῆς· ἐδῶ θὰ βαπτισθῆς, ἐδῶ θὰ στεφανωθῆς, ἐδῶ ὁ παπᾶς γιὰ τελευταία φορὰ θὰ πῆ «*Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμὸν δῶμεν, ἀδελφοί, τῷ θανόντι...*» (Ἀκολ. νεκρώσ.). Ἐδῶ εἶνε τὰ ἅγια καὶ τὰ ἱερά· ἐδῶ εἶνε οἱ ἅγιες εἰκόνες, ἐδῶ εἶνε οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἀρχάγγελοι, ἐδῶ εἶνε τὰ μυστήρια τῶν μυστηρίων, ἐδῶ ἀκούγεται τὸ Εὐαγγέλιο, τὰ πάγχρυσά λόγια τοῦ Χριστοῦ. Ἐδῶ μέσα ὅλοι μας, σὰν μιὰ οἰκογένεια, φωνάζουμε καὶ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ καὶ λέμε «*Κύριε, ἐλέησον*».

Καὶ αὐτὸ τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*», ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ πῆ καὶ ὁ γέρος ὁ ἀσπρομάλλης καὶ ὁ ἀ-

γράμματος καὶ ἀστοιχείωτος κ' ἕνα μικρὸ παιδάκι ποὺ κρατᾷε στὴν ἀγκαλιά της ἡ μάνα, αὐτὸ τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*» **κάνει θαύματα.**

Ναί, θαύματα κάνει. Ποιὸς μᾶς τὸ λέει; **Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο.**

***

Ὁ Χριστὸς, ἀγαπητοί μου, πῆγε, λέει, σὲ μιὰ πόλι. Χιλιάδες κόσμος μαζεύτηκε, «πατεῖς με - πατῶ σε». Πῆγαν ἀπὸ μιὰ περιέργεια, γιὰ νὰ δοῦν ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ κάνει θαύματα. Ἦθελαν **νὰ δοῦν τὸ Χριστό.** Ἄλλοι ἀνέβηκαν σὲ στέγες, ἄλλοι στὰ δέντρα κι ὅπου ἄλλοῦ μποροῦσαν.

Ξαφνικά, μέσα στὸν κόσμον, ἀκούστηκαν φωνές ποὺ ἔλεγαν «*Κύριε, ἐλέησον*»· «*Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυῖδ*» (Ματθ. 9,27).

Ποιὸς φωνάζει; κανένας πλούσιος; Ὁ πλούσιος πρέπει νὰ χάσῃ τὰ χρήματα, νὰ χρεωκοπήσῃ, νὰ γίνῃ ζητιάνος, καὶ τότε θὰ πῆ τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*». Ποιὸς φωνάζει; κανένας δυνατὸς ποὺ ἔχει ἀξιώματα; Οὔτε αὐτοὶ φωνάζουν· πρέπει νὰ πέσουν ἀπὸ τὰ ἀξιώματά τους, καὶ τότε θὰ φωνάξουν «*Κύριε, ἐλέησον*». Ποιὸς φωνάζει; κανένας ὑγιής, ποὺ δὲν αἰσθάνθηκε ποτέ του πόνο; Μπᾶ ὅταν ἔχῃς γερὰ τὰ κόκκαλα καὶ τὰ πνευμόνια καὶ τὴν καρδιά, Θεὸ δὲν ζητᾷς ὅταν πέσης στὸ κρεβάτι καὶ σὲ πάρουν μέσα στὸ χειρουργεῖο καὶ εἶνε ἔτοιμο τὸ μαχαίρι τοῦ γιατροῦ νὰ σὲ κάνῃ κομμάτια, τότε φωνάζεις «*Κύριε, ἐλέησον*». Ποιὸς φωνάζει; οἱ χιλιάδες ἐκείνες τοῦ κόσμου, ἄντρες γυναῖκες παιδιὰ; Μόνο μιὰ φωνὴ ἀκούγεται σπαρακτικά. Ποιὸς φωνάζει; **Δύο φτωχοί, δυστυχισμένοι καὶ τυφλοὶ ἄνθρωποι.** Δὲν ἔβλεπαν καθόλου. Καὶ μόλις ἄκουσαν ὅτι μπαίνει ὁ Χριστὸς στὴν πόλι, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ δοῦν ποῦ εἶνε, ἄρχισαν μὲ τὰ στόματά τους νὰ φωνάζουν «*Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυῖδ*». Καὶ τὸ φώναζαν διαρκῶς.

Ὁ Χριστὸς βάδιζε κ' ἔκανε πὼς δὲν ἀκούει. Φτάνει καὶ μπαίνει σ' ἓνα σπίτι. Σταμάτησαν ἄραγε τότε οἱ τυφλοί; Ὁχι. Συνέχισαν ἀπ' ἔξω, σὰν σκυλάκια, νὰ φωνάζουν· «Κύριε, ἐλέησον». **Ὁ Χριστὸς δοκίμαζε τὴν πίστι τους.** Ἄμα εἶδε τὴ μεγάλη ὑπομονή τους, τοὺς λέει· «Πιστεύετε, ὅτι μπορῶ νὰ σᾶς κάνω καλά;». «Ναί, Κύριε», ἀκούστηκε μέχρι τὰ ἄστρα ἡ φωνή τους (Ματθ. 9:28).

Τότε ὁ Χριστὸς –ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε– τί ἔκανε; Ἄπλωσε τὰ ἅγια του χέρια ἐπάνω στὰ σβησμένα τους μάτια· κι ἀμέσως, ὅπως ἄλλοτε ἄναψε τὸν ἥλιο καὶ τὰ ἄστρα, ἔτσι τὴ στιγμή ἐκείνη **δύο ζευγάρια μάτια ἀνοιξαν**, οἱ δύο ἄνθρωποι εἶδαν τὸ φῶς τους, καὶ ἔλεγαν χίλια εὐχαριστῶ. Κι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη παντοῦ ὅπου πήγαιναν διαλαλοῦσαν, ὅτι ὁ Χριστὸς τοὺς ἔκανε καλά.

***

Βλέπετε λοιπόν, ἀγαπητοί μου, **τί κάνει τὸ «Κύριε, ἐλέησον»;** Τὸ φώναξαν οἱ τυφλοί, τὸ ἄκουσε ὁ Χριστὸς, τοὺς σπλαχνίσθηκε καὶ τοὺς ἔκανε καλά.

–Μὰ **ποῦ εἶνε ὁ Χριστός;** θὰ μοῦ πῆτε.

Ποῦ εἶνε ὁ Χριστός; Ἐδῶ εἶνε ὁ Χριστός, **μέσα στὴν ἐκκλησία!** Τὴν ὥρα ποὺ ἀκούγεται τὸ εὐαγγέλιο, τὴν ὥρα ποὺ βγαίνουν τὰ ἅγια, τὴν ὥρα ποὺ κρατᾶει ὁ παπᾶς τὸ δισκοπότηρο, τὴν ὥρα ποὺ κοινωνᾶς, ἐκεῖ εἶνε ὁ Χριστός. Ναί, αὐτὴ εἶνε ἡ πίστις μας. Κάθε ψιχουλο καὶ κάθε σταλαγματιὰ ἀπὸ τὸ ἅγιο δισκοπότηρο εἶνε ὁ Χριστός μας. Τὸ πιστεύεις; ἔλα στὴν ἐκκλησιὰ καὶ φώναξε τὸ «Κύριε, ἐλέησον».

Στὴ θεία λειτουργία τὸ λέμε πολλὲς φορές. Ἀπὸ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*» μέχρι τὸ «*Δι' εὐχῶν...*» πάνω ἀπὸ πενήντα φορές λέμε τὸ «Κύριε, ἐλέησον». Ἀλλὰ **πὼς τὸ λέμε;** Δὲν ὑπάρχει κατάνυξις καὶ προσοχή.

Τὸ ἔλεγαν καὶ πρὶν διακόσια χρόνια, μὰ τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἔλεγαν ἔκλαιγαν. «Κύριε, ἐλέησον», ἔλεγε ἡ χήρα. «Κύριε, ἐλέησον», ἔλεγε τὸ ὄρφανό, «Κύριε, ἐλέησον», ἔλεγε ὁ σκλαβωμένος Ἑλληνας. «Κύριε, ἐλέησον», ἔλεγε ὁ τσομπάνος. «Κύριε, ἐλέησον», ἔλεγε ὁ χωριάτης. «Κύριε, ἐλέησον», τὸ ἔλεγαν ὅλοι. Ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἔλεγαν, τὸ πίστευαν ἀκραδάντως. Τώρα **δὲν πιστεύουμε.**

Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἔφτανε τὸ «Κύριε, ἐλέησον» νὰ κἀνη θαῦμα. Ἐπεφτε **λ.χ. ἀκρίδα** στὸν κάμπο τῆς Θεσσαλίας καὶ δὲν ἔμενε τίποτε. Καὶ πήγαιναν στὰ Μετέωρα, ἔπαιρναν τὰ ἅγια λείψανα στὰ χέρια τους στὴν Καλαμπάκα καὶ στὰ Τρίκαλα (εἶχαν ἀγάπη καὶ ὁμό-

νοια μεταξύ τους, νήστευαν τρεῖς μέρες, τὰ ἀντρόγυνα δὲν ἔσμιγαν), ἔκαναν λιτανεία καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ φώναζαν «Κύριε, ἐλέησον»· ἔ, δὲν περνοῦσε μέρα, καὶ ἓνας ἄνεμος ἔπαιρνε τὶς ἀκρίδες, τὶς ἔρριχνε μέσα στὸ ποτάμι, στὸν Πηνειό, καὶ δὲν ἔμενε οὔτε μία. Νὰ τί κάνει τὸ «Κύριε, ἐλέησον», ὅταν κανεὶς πιστεῦη πραγματικά.

Ἄλλοῦ πάλι ἔπεφτε **χολέρα** καὶ θέριζε τοὺς ἄνθρώπους. Ἐκατό, διακόσοι νεκροί! δὲν προλάβαιναν ν' ἀνοίγουν τάφους. Καὶ πάλι νήστευαν, ἔκαναν λιτανεία μὲ τὰ ἅγια λείψανα τοῦ ὁσίου Νικάνορος καὶ ἄλλων ἁγίων, ἔβγαιναν ἔξω στοὺς κάμπους καὶ στὰ βουνὰ παρακαλώντας τὸ Θεό, καὶ ἡ χολέρα κοβόταν μὲ τὸ μαχαίρι.

Καὶ ἄλλοῦ πάλι, ποὺ εἶχε **ἀνομβρία** καὶ δὲν ἔπεφτε σταλαγματιὰ καὶ ἡ γῆ ἦταν σὰν τὸ κεραμίδι, ἔβγαιναν πάλι ἔξω μὲ τὶς εἰκόνες καὶ τὰ λείψανα καὶ παρακαλοῦσαν. «Κύριε, ἐλέησον» ἔλεγαν μὲ τὴν καρδιά τους, κι ὁ οὐρανὸς ἔβρεχε καὶ μούσκευε τὸ χῶμα.

Καὶ ἄλλοῦ, ποὺ γινόταν **σεισμός**, γονάτιζαν καὶ προσεύχονταν. «Κύριε, ἐλέησον» ἔλεγαν, καὶ σταματοῦσε ὁ σεισμός.

Δὲν εἶνε παραμύθια αὐτὰ· τὰ θυμοῦνται οἱ μεγαλύτεροι. Ζωντανὴ εἶνε ἡ θρησκεία μας· ἀρκεῖ μόνο νὰ ἔχουμε **δυνατὴ πίστι.**

***

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, **τί δύναμι ἔχει** ἡ προσευχή, τὸ «Κύριε, ἐλέησον»;

Ἐδῶ εἶνε ὁ Χριστός μας. Καὶ ὅπως ρώτησε τοὺς δύο τυφλοὺς, ἔτσι ρωτᾶει κ' ἐμένα, ρωτᾶει κ' ἐσᾶς, **ρωτᾶει ὅλους** ἀνεξαιρέτως καὶ λέει· «Πιστεύετε ὅτι δύνανται τοῦτο ποιῆσαι;». Ἄς ἀπαντήσῃ ὁ λαὸς μας, ἄς ἀπαντήσουμε κ' ἐμεῖς. Ἄν ποῦμε μὲ τὴν καρδιά μας «Ναί, Κύριε», τότε τὰ ἄστρα θὰ κατεβοῦν στὴ γῆ. Τότε θὰ δοῦμε θαύματα μεγάλα.

Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Χριστό μας, νὰ μᾶς δώσῃ πίστι. Πίστι, ἀδέρφια μου, χρειαζόμαστε· πίστι σὰν ἐκείνη ποὺ εἶχαν οἱ δύο τυφλοί. Νὰ μᾶς δώσῃ πίστι, ὅπως εἶχαν οἱ πρόγονοί μας. Καὶ ὅταν ἔχουμε πίστι στὴν καρδιά, τότε **φτάνει ἓνα «Κύριε, ἐλέησον»** γιὰ νὰ γίνη τὸ θαῦμα. Τότε κ' ἐδῶ στὴ γῆ θὰ ζήσουμε καλὰ καὶ εὐλογημένα, καὶ ὅταν κλείσουμε τὰ μάτια στὸ μάταιο αὐτὸ κόσμο, φτερὰ ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων θὰ μᾶς πᾶνε στὰ οὐράνια σκηνώματα. Καὶ ἐκεῖ, μαζί μὲ τοὺς ἁγίους καὶ τοὺς ἀγγέλους, θὰ ὑμνοῦμε αἰωνίως τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰώνων.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**